

Sorry, tohle už je
Poslední strana

Bojíte se návratu prasečí chřipky?
Nechte Vaše dítě získat přirozenou imunitu!

Násoska – dark side of the Czech scouts – obšťastník pro intimní
potěchu senzitivních jedinců píše a vykrádají Moll a Vít a s pomocí a
podporou dobrodinců: Liborek, Míra bratr a Míra doctor – dvacáté páté
číslo vyšlo 13.1.2011. <http://e-nasoska.sweb.cz>; e-mail: e-nasoska@seznam.cz

Násoska

~~~~~

* dark side of the Czech scouts *
dvacáté páté číslo

Násoska poprvé spatřen ! Hroznatín – léto 2010

(p)úvodník

Vážení a milí čtenáři a příznivci Násosky, vítám Vás téměř po dvou letech zpět na stránkách Vašeho oblíbeného občasníku. To nám to uteklo, vidíte? Bylo Vám smutno? Že bylo? Nekecejte. Už vidím ty kýble slz. Všichni pláčete po ty dlouhé měsíce odloučení, kýble se plní, pak přetékaají, slévají se v mohutnou řeku, která padá do hlubokého slzavého údolí. Údolí se pomalu naplňuje, vlna za vlnou čeří hladinu a ejhle, támhle skáče delfín. Máme tu vlastní moře. Konečně mám kam jet s rodinou na dovolenou! Díky draží plačící.

Ale zpátky na pevnou zem. Už drahnou doby si říkám, chlape, měl bys už

vydat novou Násosku. A jak si to tak říkám, nechávám se najmout na psaní dějin obce Bohdalce. A, abych si konečně zasloužil to druhé K. za jménem a nebyl jen plytkým archivářem, ale Vám všem srozumitelnějším kronikářem, přijímám i nabídku na psaní kroniky Nového Města na Moravě. A píšu a píšu, dnem i nocí, na jaře, v létě i na podzim. Takhle jsem za mrzkej peníz zrazoval Násosku. Hanba mi, měl bych plakat já. Jsem pouhej nájemnej pisálek, jak mě trefně definoval přítel moll.

Uf, to se mi ulevilo, to sebemrškačství má něco do sebe. Člověk na sebe trochu naplve a hned má ze sebe lepší pocit. Tak už se nenechte ničím rušit a lidé čtěte, mám Vás rád!

Váš Vít a K. a k.

denní kontakt se mnou 10 až 15 minut, volný pohyb tak hodinku, vycházka se mnou jen zřídka, kontakt s ostatními členy rodiny jen letmý. Nebylo to zrovna moc naplněné žití pro zdravého psa, kterým vyjma necelého posledního měsíce byl.

Po všechny roky bylo naše soužití komplikované, bolestivé a náročné. Jen málokdy byly jeho potřeby a potřeby naší rodiny ve vzájemném souladu. Zpočátku měl převahu jasně Max (těch prokousaných pneumatik), postupně jsme jej přece jen poněkud umravnila a sešněrovali určitými pravidly, a získali tak navrch. Stál jsem nad jeho tělem krátce před tím, než jsem svolal rodinu, a napadlo mě, že pes „se vyřešil“ sám. A litoval jej (i po smrti vypadal velice ušlechtilé) a litoval, že něco tak krásně náročného – náročně krásného skončilo. Nebyla to selanka, byl to boj v ringu, který jsme si postavili sami, jako všichni, kteří spolu chtějí žít, musí se omezit i vzájemně omezovat, ať si to tak přejí nebo ne. Dokud pro ně platí, že spolu chtějí žít. Jsme spolu bojující spolubojovníci. Ted' nám jeden spoluprotivník bude chybět.

Už chybí. Leží pod metrovým pahýlem švestky na zahradě v Hroznatině, kde jsme se spolu potkali poprvé. Když tam v roce 2004 přišel jako doprovod Lukáše coby součást masky „Velkej černej pes a mrtvej kostelník“ o táborové stezce odvahy.

Ted' je mrtvej velkej černej pes. Byl velikou radostí v mém životě. Budiž mu země lehkou.

-moll-

Mírovka, 27.8.2010